

во Почтенство, Похвала на търговците, Чоловкъ Божий, и Тодоръ Трипани, навеждаше главѣ пріятно нѣкакъ и благодареше на дружината си.

На скоро слѣдъ това, всичкото съдружество на сътрапезницѣтъ ся раздигна, и когато слугы нѣкои прибирахъ въ кошници угрескытъ отъ ястіята и каквото имаше по трапезѣтъ, всичкытъ дружина слѣзвахъ скупомъ къмъ брѣгътъ, дѣто множество канцы ги чакахъ.

Г. Теодоръ Трипани, онзи на когото каза той Ангеле и двама още отъ онѣзи, туй припавытъ и грознытъ, влѣзохъ въ единъ канкъ съ четири лопаты и седнѣхъ на алены постелкы. Другытъ отъ съдружеството, расподѣлихъ ся та надѣзохъ въ други канцы, по трима по четирма и по двама, и слѣдъ единъ часъ излѣзвахъ на една отъ скелытъ на Галатѣ при мостътъ.

Г. Теодоръ Трипани излѣзе най-напрѣдъ съ тримата си другари и ся опрости съ другытъ си пріатели що бѣхъ още въ канцытъ, като сие шапкѣтъ си и ѣхъ махаше съ рѣкъ срѣщу тѣхъ, а най-послѣ повыка на високо.

— Е, утрѣ ще ви ся надѣж.

— Ще дойдемъ на здраво, обадихъ ся нѣкои.

— Часътъ на колко? попытахъ други.

— Все прѣди пладне! отговори г. Трипани и ся затули съ тримата си другари задъ единъ ѣгълъ дѣто кривнуваше улицата.

Като оставимъ сега другытъ въ излѣзваніето имъ отъ канцытъ и въ разоитваніето имъ едни на тѣй други на инакъ, нека трѣгнемъ изблизу на слѣдъ г. Трипани и другаритъ му.

Тѣ като изминахъ разны кривы улицы, спрѣхъ ся прѣдъ едно малко кафене, въ което като надвикнѣхъ четирмата прѣзъ стѣклата на вратата, искахъ да видятъ да ли е вътрѣ нѣкой си, който и както ся виждаше имъ трѣбваше.